

РЕШЕНИЕ

№ 7464

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **9093** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. Б. П. с адрес в [населено място] срещу Заповед № РА50-987/23.12.2021г. на главния архитект на Столична община /СО/.

С жалбата се твърди, че заповедта е нищожна, респ. незаконосъобразна – издадена при неспазване на установената от закона форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Предлага се съдът да констатира инцидентно, за нуждите на настоящото производство противоконституционността на нормата на §23 от ПЗР от ПЗР ЗИД на Закона за устройството и застрояването на столичната община в сила от 28.01.2007 г. /ЗУЗСО/ с чл.4, ал.1 и чл.17, ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България /К на РБ/. Излагат се аргументи за несъответствие на заповедта с целта на закона, както и за това, че към момента на подаване на жалбата не е започнало отчуждително производство и независимо от отреждането на УПИ I „за озеленяване“, такова мероприятие по чл.61, ал.2 от ЗУТ за широко обществено ползване, не е реализирано. Сочи се противоречие на заповедта с разпоредбата на чл.103а, ал.3 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Оспорват се твърденията, че предложеният проект не отговаря на изискванията на чл.108, ал.5 от ЗУТ за целесъобразно устройство на територията, както и че не е доказано по безспорен начин произхода на собствеността на имота – предмет на изменението.

Иска се оспорената заповед да бъде отменена. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез упълномощен представител.

Ответникът със съпроводително писмо и в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от жалбоподателя и иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни Столична община, район П. и С. К. Г. не изразяват становище по жалбата.

Заинтересованата страна Р. Х. С. чрез процесуален представител с писмено становище, в съдебно заседание и с писмена защита намира жалбата за основателна. Претендира присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С Решение № 10488 от 07.08.1995г. на Поземлена комисия – [община] е възстановено правото на собственост на наследниците на Б. и Л. П. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на нива от 2.500 дка, десета категория, в землището на [населено място] в местността „Т.“, имот № 2 от масив № 60 по плана за земеразделяне. Неразделна част от това решение е заверена скица на имот № 2 от масив 60, копие от която е предоставено на вещото лице от архивната преписка на Поземлена комисия район П. /сега ОСЗ – Източна/. Скицата е изготвена по плана за земеразделяне в стари реални граници на землище П..

С писмо от 05.12.2022г. началникът на ОСЗ Източна е уведомил началника на СГКК С. град, че Решение № 10488 от 07.08.1995г. на Поземлена комисия П. не е обжалвано, изменяно или отменяно и е влязло в сила, както и че не са налице данни за реституционни претенции по ЗСПЗЗ от други лица. В този смисъл е и издаденото удостоверение от 18.09.2020г. от началника на ОСЗ Източна /л.85/.

С нотариален акт /н.а./ № 69, дело №5451/1995г. наследниците на Б. и Л. П. въз основа на влязло в сила решение № 10488 от 07.08.1995г. на Поземлена комисия – [община] са признати за собственици на неурегулирано празно дворно място, находящо се в землището на [населено място], м. “Т.” с площ от 2500 кв.м. През 2004г. наследниците на Б. и Л. П. продали този имот на И. И. С. / н.а. 167, д. №522/2004г./ . От своя страна И. С. и Г. С. продали 30% от имота на К. П. и 70% от имота на Г. Т. / н.а. № 81, д. № 1278/2006г./ . През 2010г. Г. Т. продал на К. П. своята част от имота /н.а. №51, д.№47/2010г./ .

Жалбоподателят подал в Направление „Архитектура и градоустройство“ /Н./ на СО заявление вх. № ГР-94-К-27/28.11.2013г. /приложено в приложението/, с което поискал да се разреши изработване на проект за изменение на подробен устройствен план /ПУП/ - изменение на план за регулация и застрояване /ИПРЗ/ на УПИ I – „за озеленяване“, кв.54, м. “в.з. К. дол“, район П., за създаването на нови УПИ II-2128, УПИ III-2128, УПИ IV-2128, УПИ V-2128 за поземлен имот /ПИ/ с идентификатор 55419.6704.2128 по КККР на [населено място]. Към заявлението приложил доказателства за правото на собственост върху имота, мотивирано предложение и скица с предложението за изменението.

Заявлението е разгледано и с решение по протокол № ЕС-Г-16/04.03.2014г., т.19 на Общински експертен съвет по устройство на територията /ОЕСУТ/ е прието мотивираното предложение. Със заповед от 19.05.2014г. /в приложението/ на главния

архитект на СО е разрешено изготвянето на проект за изменение на ПУП – ИПРЗ в обхвата на УПИ I – „за озеленяване“, кв.54, м.“в.з.К. дол“, район П., ПИ с идентификатор 55419.6704.2128 по КККР на [населено място].

Със заявление от 17.09.2014г. е внесен проект за одобрение на ПУП – ИПРЗ в обхвата на УПИ I – „за озеленяване“, кв.54, м.“в.з.К. дол“, район П., с обяснителна записка, а със заявление от 07.11.2014г. е внесен коригиран проект. Проектът е съобщен на заинтересованите страни. Постъпило е едно становище от кмета на район П.. С решение по протокол от 28.04.2015г. /в приложението/ ОЕСУТ е приел становището на кмета и е предложил проектът да се коригира и внесе отново. Последвало е внасяне на поредица от коригирани проекти. С писмо от 30.12.2016г. проектът за ПУП е изпратен на кмета на район П. за провеждане на обществено обсъждане. Обсъждане е проведено на 16.02.2017г. Последвали са становища, представяне на документи и коригиране на проекта. С решение по т.4 от протокол от 21.12.2018г. ОЕСУТ е предложил проектът да се коригира. Със заявление от 17.06.2019г. е внесен коригиран проект в съответствие с предложението на ОЕСУТ. С писмо от 09.01.2020г. на район П. /л.103/ е изразено отрицателно становище по проекта за ПУП, тъй като няма данни за проведени процедури по чл.13 от ППЗСПЗЗ преди одобряване на ПНИ и данни за издадена заповед на кмета на района за възстановяване на имота по ПНИ. На 22.06.2021г. с решение по т.7 по протокол ЕС-Г-37 /л.53 и сл./, ОЕСУТ е коригирал решението си по протокол № ЕС-Г-97/21.12.2018г., т.4 /л.130 и сл./, като на основание чл.17, ал.1, т.1 /отм./ от ЗУЗСО и §23, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗУЗСО не е приел проекта и е предложил да се издаде акт за отказ за одобряване на ПУП-ИПРЗ за УПИ I „за озеленяване“, кв.54, в м.“в.з.К. дол“, район П..

Със Заповед № РА50-987/23.12.2021г. главният архитект на СО, на основание чл.134, ал.2, т.1 от ЗУТ във вр. с чл.17, ал.1, т.1 /отм./ от ЗУЗСО и §23, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗУЗСО, чл.19, ал.4 от ЗУЗСО във вр. с чл.22 от Наредбата за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на СО, чл.108, ал.5, във вр. с чл.1, ал.1, изр.2 от ЗУТ и протокол на ОЕСУТ № ЕС-Г-37/22.06.2020г., т.7 е отказал да одобри проекта за ПУП – И..

Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 21.02.2022г. /л.217/. Жалбата е подадена на 07.03.2022г.

За изясняване на обстоятелствата по делото е прието неоспореното от страните заключение на изпълнената от вещото лице Д. В. съдебно-техническа експертиза /СТЕ/. Със заключението се установява следното:

Общият устройствен план на С., приет с решение на СОС от 19.11.2009г. и с Решение № 960/16.12.2009г. на МС определя за кв. 54, в.з. „ К. дол“ устройствена зона Жв - Вилна зона.

Поземлен имот с идентификатор 55419.6704.2128, съгласно влязлата в сила Кадастрална карта и кадастрални регистри {КККР} със Заповед № РД-18-24/02.02.2012г. на Изпълнителен директор на АГКК, се намира в Урбанизирана територия и попада в парцел 1-озеленяване, кв. 54, в.з. К. дол, местност Т., район П. - Столична община.

Поземлен имот с идентификатор № 55419.6704.2128 по КККР съответства на имот №2 масив № 60 по плана за земеразделяне в землището на [населено място], м. „Т.“, описан в Решение № 10488 от 07.08.1995 г. на Поземлена комисия. В контура на имота по КК и КВС има известни отклонения, а в площите има следните разлики: площта на имот с ид. 55419.6704.2128 по КККР е 2523 кв.м. съгласно цифровия модел

на К., площта на имот №2 от масив №60 е 2500 кв.М. съгласно Решение № 10488/07.08.95. на Поземлена комисия.

Част от имот с ид. 55419.6704.2128 с площ 2271 кв.м. попада в кв. 54 - „за озеленяване“, в.з. „К. дол“. Част от имота с площ 26 кв.м. попада в южна тангираща улица, а част с площ 226 кв.м. - в северна тангираща улица. Отреждането на имота и на целия кв. 54 по действащ ПУП е „за озеленяване“.

Внесеният за одобрение проект за изменение на ПУП - И. според последната му корекция /стр. 92 и 93 от делото/ предвижда обособяване в кв.54 на новообразувани УПИ I „за озеленяване“, УПИ 11-2128 „за вилни сгради“, УПИ III „за озеленяване“, УПИ IV-2128 „за вилни сгради“ и УПИ V-2128 „за вилни сгради“. УПИ 11-2128, УПИ IV-2128 и УПИ V-2128 представляват онази част от имот с ид. 55419.6704.2128 с обща площ 2271 кв.м., която попада в кв.54 - „за озеленяване“. Регулационните линии на тези три урегулирани поземлени имота са съобразени с нанесени след данни от Софийска вода за водопроводи Ф1000 и ф 60, преминаващи през имота и по северната тангираща улица. Планът за застрояване от внесения ПУП предвижда ново свободно застрояване с двуетажни сгради във всеки един от УПИ 11-2128, УПИ IV-2128 и УПИ V-2128. Показани са ограничителни линии на застрояване, които са съобразени със сервитутите на преминаващите водопроводи.

Процесният имот, както и целият кв.54, в.з. „К. дол“ по ОУП на С. попада в устройствена зона Жв - Вилна зона. Проектът за изменение на ПУП - И. и ПЗ за кв. 54, внесен за одобрение, съответства на предвижданията на ОУП за кв. 54 и показателите на застрояване съответстват на максимално допустимите показатели за устройствена зона - Вилна зона.

При промяна в отреждането на част от имот с ид. 55419.6704.2128 по КККР в нов УПИ 11-2128 „за вилни сгради“, нов УПИ IV-2128 „за вилни сгради“, нов УПИ V-2128 „за вилни сгради“, кв. 54, м. в.з. „К. дол“, район П., ще се промени баланса на територията на действащия ПУП.

Като доказателство по делото е представена експертна оценка за съществуваща дървесна растителност за обект ПИ с идентификатор 55419.6704.2128, [населено място], в.з. К. дол, м.Т., изготвена от арх. М.М.. Експертното становище е: да не се засяга съществуващата в имота дървесна растителност. Арх. М.М. е изготвила експертна оценка за съществуваща дървесна растителност и през 2014г. /в приложението/ Тогава становището е било: Да не се засягат орехите.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на заповедта, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Подробният устройствен план в Столичната община в обхват до три квартала, както и за поземлени имоти извън границите на населени места и селищни образувания, включително за необходимите за тях елементи на техническата инфраструктура, се одобрява със заповед на кмета на общината. В конкретния случай кметът на СО е предоставил своите функции по този закон на главния архитект на общината /което е допустимо предвид разпоредбата на §1, ал.3 от ДР на ЗУТ/ със заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г.

Спазена е писмената форма, с посочени фактически и правни основания. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По прилагането на материалния закон, съдът съобрази следното:

Разпоредбата на чл.134, ал.2, т.1 от ЗУТ, сочена като едно от основанията за издаване на процесната заповед, предвижда влезли в сила подробни устройствени планове да могат да се изменят когато в съответния срок по чл.208 не е започнала процедура по отчуждаване. Приложимостта на изменението на подробния устройствен план по посочения текст е обусловена от наличието на няколко предпоставки, най-съществената от които е заявителя да установи правен интерес от исканото изменение, засягащо негов имот, на основание незапочнато в срок отчуждително производство спрямо този имот, който да е отреден изцяло или частично за изграждане на обект – публична общинска или държавна собственост.

От събраните по делото доказателства, следва извод, че приложимият за имота ПУП - План регулация и План застрояване е одобрен със Заповед № РД-50-09-235/02.06.1988г. на Председател на ИК на СНС. Отреждането на имота и на целия кв.54 по действащ ПУП е „за озеленяване“. Кадастралната карта за [населено място], вкл. за процесния имот е одобрена със Заповед № РД-18-24/02.02.2012г. на Изпълнителен директор на АГКК, така както е посочено от административния орган в оспорения отказ. Предназначението на кв.54 - „за озеленяване“, в който попада имота на жалбоподателя до издаване на заповедта не е променено. Разпоредбата на чл.134, ал.2, т.1 от ЗУТ предвижда изменение на ПУП-И., когато в съответния срок по чл.208 от ЗУТ не е започнала процедура за отчуждаване. В случая отчуждителни мероприятия в срока по чл.208 от ЗУТ до издаване на оспорената заповед не са проведени.Изложеното сочи, че са налице предвидените в закона предпоставки за изменение на ПУП, респ. отказът не е правилен.

Административният орган е приел, че ЗУЗСО е специален по отношение на ЗУТ за територията на СО, позовавал се е на разпоредбата на §23, ал.1 от ПЗР на ЗИД ЗУЗСО и е броил срока от влизане в сила на ЗУЗСО – 28.01.2007г., в съответствие с чл.17, ал.2 /отм./ от ЗУЗСО.

Тъй като с решение №10 от 26.07.2022г., постановено по к. д. № 21/2021г. , § 23 от ПЗР на ЗИД ЗУЗСО е обявен за противоконституционен оспорения отказ е незаконосъобразен. С решение № 3 от 28.04.2020г., постановено по к. д. 5/2019г. е постановено, че по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключили правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производство /каквото е настоящето/, противоконституционният закон не се прилага. В случая към момента на постановяване на настоящото решение е обявена противоконституционността на § 23 от ПЗР ЗУЗСО, и по силата на решение № 3 от 28.04.2020г., постановено по к. д. 5/2019г. на Конституционния съд, настоящия съд не може да обсъжда и прилага тази норма, с която е обоснован оспореният отказ. След като § 23 ПЗР ЗУЗСО е неприложим, то и изводът на административния орган, че не е изтекъл срокът за отчуждаване на имота, е незаконосъобразен. Преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя.

Неоснователни са аргументите на административния орган, според които не е доказано по безспорен начин произхода на собствеността на имота – предмет на изменението. Жалбоподателят се е легитимирал като собственик на процесния имот с н.а. № 81, д. № 1278/2006г. и н.а. №51, д.№47/2010г., които документи са надлежни

доказателства за правото на собственост. В рамките на административното производство по заявление вх. № ГР-94-К-27/28.11.2013г. не може да се обсъжда от административния орган законосъобразността на процедурата по възстановяване правото на собственост и действителността на сделките. Оспорването може да се осъществи само по съдебен ред пред гражданския съд.

Съдът намира за неоснователни и аргументите на органа, според които със заявеното изменение се нарушава целта на закона в чл.1, ал.1, изр.2 от ЗУТ. След като със закон е прието, че целта може да се реализира в определен срок и тази цел не е осъществена в съответния срок, предприетите действия след изтичането на срока не противоречат на целта.

В оспорената заповед твърдението, че предложението не отговаря на изискването на чл.108, ал.5 от ЗУТ за целесъобразно устройство на територията не е мотивирано и обосновано с направена проверка, поради което не може да се прецени правилността му. Преценката за целесъобразност и икономичност на плана, предвидена с чл.108, ал.5 от ЗУТ, следва да се извършва при баланс между цялостното устройствено решение и правата и интересите на всеки отделен адресат на тези предвиждания. Не следва да се нарушава принципът за съразмерност по чл.6 от АПК, тоест предвижданията за имотите не следва да засягат и правата и интересите на собственика в степен по-голяма от необходимото за постигане целта на закона.

Предвид изложеното, оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна, а преписката върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените по-горе задължителни указания по тълкуване на материалния закон.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Представени са доказателства за внесена държавна такса в размер на 10,00 лв., за внесен хонорар за вещо лице в размер на 889,00 лв. и за внесен адвокатски хонорар в размер на 4000,00 лв. за защита от един адвокат. Размерът на адвокатския хонорар е оспорен от ответника като прекомерно завишен. Съдът като прецени фактическата и правна сложност на делото и взе предвид Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения счита, че Столична община следва да заплати на жалбоподателя сумата 2399,00 лв., от които 899,00 лв. разноски за държавна такса и вещо лице и 1500,00 лв. за адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл.143, ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Следователно разноски се присъждат само за платените такси и разноски по производството, както и възнаграждение за един адвокат. Разноски за пътни и дневни не се дължат. По тази причина претенцията на жалбоподателя за присъждане на пътни разноски за адвокат за явяване в съдебните заседания на 27.04.2023г. и на 28.09.2023г. е неоснователна.

Тези разходи са били известни на страната още към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие и се съобразяват при уговаряне размера на адвокатското възнаграждение. Освен това разноските на адвоката за пътувания са свързани с производството, а не са разноски по самото производство. В тази насока е и съдебната практика /решение № 45/13.03.2018г. на ВКС по гр. д. № 4930/2017г., IV о.; определение № 81/07.02.2014г. на ВКС по т.д. № 2118/2013 г., ТК, I о. и др./

Заинтересованата страна Р. Х. С. също е предявил претенции за присъждане на разноски в размер на 1000,00 лв. за адвокатско възнаграждение. В уверение на това, че е заплатен хонорар е представена референция за получено плащане, а за размерът на хонорара и начина на плащане е представен договор за защита и съдействие /л.254/. С референция за плащане се добавя описание, за да се помогне за идентифицирането на всяко плащане, по този начин се свързва полезна информация за транзакция. В представената референция изрично е посочено, че информацията в документа не представлява официална банкова референция. Фактури, преводни нареждания или други платежни документи не са представени. При тези данни следва да се приеме, че до приключване на съдебното следствие не са представени доказателства за заплащане на уговорения размер на адвокатския хонорар, респ. Столична община не дължи разноски за адвокатско възнаграждение, заплатени от заинтересованата страна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, във вр. с чл.173, ал.2 от АПК,
СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РА50-987/23.12.2021г. на главния архитект на Столична община.

ВРЪЩА преписката на главния архитект на Столична община със задължителни указания, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на К. Б. П., с адрес в [населено място] сумата 2399,00 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-ет дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ:

